

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/79/2024
Identifikačné číslo spisu:	2322011449
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2322011449.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jany Kostolanskej a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí s následným vyhlásením rozsudku konanom 18. júna 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného I. D. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. c), ods. 5, ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, o dovolaní obvineného I. D. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. marca 2023, sp. zn. 3To/21/2023, takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 21. marca 2023, sp. zn. 3To/21/2023

bol porušený zákon

v ustanovení § 38 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona v znení účinnom do 5. augusta 2024

v neprospech obvineného I. D..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa rozsudok Krajského súdu v Trnave z 21. marca 2023, sp. zn. 3To/21/2023, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikazuje sa Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

IV. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu uvedenom § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa obvinený I. D., nar. X. K. XXXX v C., trvale bytom T. XXX, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, b e r i e d o v ä z b y, ktorá začína 18. júna 2025 o 10.45 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov.

V. Podľa § 80 ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzba obvineného I. D. s a n e n a h r á d z a dohľadom probačného a mediačného úradníka, ani prijatím písomného sľubu.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej tiež „súd I. stupňa“) z 13. januára 2023, sp. zn. 14T/55/2022 [pozn.: ktorého vyhláseniu predchádzalo zo strany súdu I. stupňa prijatie vyhlásenia obvineného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe v zmysle § 257 ods. 1 písm. b), ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku], bol obvinený I. D. uznaný za vinného pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. c), ods. 5, ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

od bližšie nezistenej doby najmenej od mesiaca júl 2021 do dňa 26.07.2022 na bližšie nezistenom mieste, nezisteným spôsobom a od doposiaľ neustálenej osoby v pravidelných intervaloch si neoprávnené zadovážoval (najmä kúpou) a následne najmenej v obciach Tomášikovo, Vozokany a blízkom okolí, ako i na iných miestach na území Trnavského kraja prechovával metamfetamín, ktorý následne na rôznych miestach najmä v obciach Tomášikovo, Vozokany a blízkom okolí ako i na iných miestach na území Trnavského kraja opakovane distribuoval medzi konečných užívateľov, a to I. Q. - od júla roku 2021, Q. M. - od februára roku 2022, W. K. - od decembra roku 2021, V. K. - dokopy cca dvakrát, K. I. viackrát v neustálenom počte a období, K. I. cca päťkrát, O. J. cca 4-5 krát a ďalším doposiaľ nestotožneným osobám, zväčša za sumu 30,- eur za gram, pričom dňa 26.07.2022 o 13.30 hod. v obci Vozokany pri osobnej prehliadke obžalovaný bez povolenia prechovával poskladanú 10,- eurovú bankovku s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 606 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prísadou metylsulfonylmetánu (MSM) s priemernou koncentráciou účinnej látky 45,0 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), s obsahom 273 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá minimálne 6 obvykle jednorazovým dávkam drogy a plastové vrecko s tlakovým uzáverom obsahujúce biely kryštalický materiál s hmotnosťou 3952 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prísadou metylsulfonylmetánu (MSM) s priemernou koncentráciou účinnej látky 25,8 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), s obsahom 1020 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá minimálne 39 obvykle jednorazovým dávkam drogy, pričom v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pričom rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/162/2014 zo dňa 26.11.2014, právoplatným dňa 26.11.2014 bol v bode 1/ odsúdený za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, pričom uvedené množstvo drog má hodnotu min. 227,9 eur, pri cene 50,- eur za gram v 2 štvrtroku 2022 v Trnavskom kraji.

Za to súd I. stupňa obvinenému uložil podľa § 172 ods. 6 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov s tým, že podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho zaradil na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obvinenému uložený trest prepadnutia vecí, a to: - 1 ks poskladaná 10,- € bankovka so stopami po metamfetamíne, - 1 ks mobilný telefón zn. XIAOMI Redmi Note 11, modročiernej farby, IMEI1: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX s integrovanou batériou, nano SIM kartou Orange č. XXXXXXXXXXXXXXXX a podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, a to: - 1 ks smart hodinky zn. HUAWEI, čiernej farby, - 1 ks dámske hodinky zn. GUESS zo žltého kovu, - 1 ks pánske hodinky zn. HUGO BOSS HB 272, striebornej farby. Výrok tiež konštatuje, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd I. stupňa obvinenému uložil ochranný dohľad na 2

roky.

Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“) na podklade odvolania obvineného a prokurátora rozsudkom z 21. marca 2023, sp. zn. 3To/21/2023 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“) podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému I. D. výkonom pod bodom I. uložil podľa § 172 ods. 6 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obvineného na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Výkonom pod bodom II. podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného I. D. zmietol.

* * *

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. marca 2023, sp. zn. 3To/21/2023 podal 30. augusta 2024 prostredníctvom pošty na súde I. stupňa dovolanie obvinený I. D., v ktorom (po sumarizácii rozsudkov súdu I. stupňa a odvolacieho súdu) uplatnil dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Dôvodnosť dovolania opiera o to, že zo skutkovej vety výroku o vine vyplýva, že predchádzajúce právoplatné odsúdenie pre zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Galanta z 26. novembra 2014, sp. zn. 2T/162/2014 mu bolo zohľadnené duplicitne. Vo výroku o vine označené predchádzajúce odsúdenie v rámci kvalifikácie skutku založilo zákonný znak tzv. kvalifikovanej skutkovej podstaty aj podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (dikcia, že už bol odsúdený). Súd druhého stupňa vo výroku o treste identické predchádzajúce odsúdenie zohľadnil aj ako zákonný dôvod pre aplikáciu § 38 ods. 5 Trestného zákona, v dôsledku čoho pri ukladaní trestu zvyšoval dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu, čím týmto postupom porušil tzv. zásadu „ne bis in idem“ uvedenú v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Odvolací súd v predmetnej veci aplikoval identickú okolnosť súčasne ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty, s ktorou Trestný zákon spája vyššiu trestnú sadzbu, a súčasne ako okolnosť na zvýšenie trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, čo je neprípustné. Na základe uvedených pochybení súdu druhého stupňa došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech, keďže trest bol ukladaný v nesprávnej trestnej sadzbe, čo malo za následok zhoršenie jeho postavenia.

Domnieva sa, že § 38 ods. 5 Trestného zákona účinný do 6. augusta 2024 ako aj novelizovaný § 38 ods. 3 Trestného zákona platný od 7. augusta 2024 nie je v súlade čl. 1 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Dňa 15. marca 2024 bola schválená novela Trestného zákona, ktorá nadobudla účinnosť 6. augusta 2024, v zmysle ktorej sa § 172 Trestného zákona mení na § 173 Trestného zákona. Podľa § 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného od 7. augusta 2024 sa odňatím slobody na 7 až 15 rokov potrestá páchatel, ak spácha čin uvedený v ods. 1. Súčasne poukazuje na odlišné stanovisko sudcu JUDr. Petra Straku k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2024 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. januára 2013, sp. zn. 2Tdo/69/2012, z ktorého cituje.

Zastáva názor, že je nepochybné, že právna úprava Trestného zákona účinná od 7. augusta 2024 je pre neho pri predpokladanej výmere trestu odňatia slobody priaznivejšia, ako bola právna úprava, v zmysle ktorej mu bol ukladaný trest Krajským súdom v Trnave dňa 21. marca 2023.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 21. marca 2023, sp. zn. 3To/21/2023, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 8 a § 319 Trestného poriadku, § 38 ods. 5 Trestného zákona účinného do 6. augusta 2024, v čl.

1 a čl. 50 ods. 5, ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 4 protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v jeho neprospech. Ďalej, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok, ako aj ďalšie rozhodnutia na toto rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Opatrením vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Galanta z 27. septembra 2024, sp. zn. 14T/55/2022, vydaným po doručení výzvy obvinenému na zvolenie si obhajcu pre účely dovolacieho konania (po tom, ako tento požiadal o ustanovenie obhajcu z dôvodu nemajetnosti), bol obvinenému ustanovený za obhajcu JUDr. Rudolf Blazsek (advokát so sídlom v Šali). Obhajca po doručení dovolania obvineného na vyjadrenie podľa § 376 Trestného poriadku v osobnom podaní na Okresný súd Galanta dňa 30. októbra 2024 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridŕžiava skutočností uvedených v podaní, jeho mandantom označeným ako dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. marca 2023, sp. zn. 3To/21/2023 a konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu uvedeného rozsudku.

* * *

Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného po konštatácii napadnutých rozsudkov súdu I. stupňa a odvolacieho súdu, ako aj obsahu podstatných dôvodov dovolania obvineného, vyslovil názor, že dovolanie v zásade smeruje k preskúmaniu správnosti aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona a posúdeniu, či súd pri ukladaní trestu dostatočne zohľadnil všetky relevantné okolnosti prípadu.

Rozsudkom druhostupňového súdu uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov považuje za zákonný, primeraný a v plnom súlade s ustanoveniami Trestného zákona, ako aj s princípmi spravodlivého trestania.

Je názoru, že bez ohľadu na to, či súd pri uložení trestu skutočne nesprávne aplikoval § 38 ods. 5 Trestného zákona účinného do 5. augusta 2024, táto prípadná chyba nemala vplyv na zákonnosť uloženého trestu, keďže výsledný trest vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov bol uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby určenej v § 172 ods. 6 Trestného zákona účinného do 5. augusta 2024 (teda v sadzbe 10 - 15 rokov). Aj v prípade, ak by súd nemal zvýšiť dolnú hranicu sadzby na základe § 38 ods. 5 Trestného zákona, konečný trest ani len nedosahuje rozpätie základnej sadzby určenej v § 172 ods. 6 Trestného zákona účinného do 5. augusta 2024, čo zaručuje zákonnosť uloženého trestu, pretože konečné rozhodnutie o treste bolo prijaté v zákonných medziach, ktoré stanovuje Trestný zákon.

Okrem toho súd pri uložení trestu riadne zohľadnil všetky relevantné okolnosti prípadu. Na jednej strane posúdil opakovanú trestnú činnosť obvineného a dlhodobé páchanie drogovej kriminality, ktoré má závažné negatívne dopady na spoločnosť. Na druhej strane zohľadnil aj priznanie, ľútosť a spoluprácu obvineného s orgánmi činnými v trestnom konaní. Tieto poľahčujúce okolnosti oprávňovali súd k tomu, aby dokonca mimoriadne znížil trest podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Namietané dôvody dovolania tak celkom zrejme naplnené nie sú [zvlášť nie podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) Trestného poriadku], pričom rovnako tak nedošlo ani k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie obvineného zamietol ako nedôvodné podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“)

primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené aj podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd pripomína, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytykaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

* * *

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že tento je v zmysle dikcie označeného zákonného ustanovenia naplnený, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa primárne rozumie, že súdmi v pôvodnom konaní ustálený skutok bol vo výroku o vine odsudzujúceho rozhodnutia právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci nenapĺňa znaky akéhokoľvek trestného činu, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, než pre aký bol obvinený uznaný za vinného.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietal nesprávnosť aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 1 Trestného zákona nepochybne táto námietka spadá pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v alternatíve námietky porušenia iného hmotnoprávneho ustanovenia (t. j. iného než je porušenie hmotnoprávných ustanovení upravujúcich právne posúdenie/kvalifikáciu zisteného skutku).

Takáto námietka je teda pod uvedený dovolací dôvod subsumovateľná.

Podstatou argumentácie obvineného k tomuto dovolaciemu dôvodu, nesprávnosť aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona (podľa ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu) zo strany odvolacieho súdu, pokiaľ už v rámci právnej kvalifikácie zisteného skutku opätovné spáchanie bolo zločinu zohľadnené v § 172 ods. 5 Trestného

zákona (už bol za taký čin odsúdený) ako okolnosť zakladajúca použitie vyššej trestnej sadzby (ako znak tzv. kvalifikovanej skutkovej podstaty), čím mu identická okolnosť (jeho konkrétne predchádzajúce odsúdenie) bola zohľadnená v jeho neprospech (príčítaná mu na ťarchu) duplicitne v rozpore s § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Úlohou dovolacieho súdu v intenciách uvedenej dovolacej námietky tak bolo posúdiť, či odvolací súd v dôsledku použitia § 38 ods. 5 Trestného zákona pri ukladaní trestu porušil (alebo neporušil) zásadu ne bis in idem v zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona.

V posudzovanom prípade je nesporné, že obvinený bol už skôr rozsudkom Okresného súdu Galanta z 26. novembra 2014, sp. zn. 2T/162/2014 odsúdený za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku).

Z pohľadu skutku, ktorý je predmetom tohto trestného konania, tak zo strany obvineného došlo k špeciálnej recidíve drogovej trestnej činnosti, zohľadnenej už v právnej kvalifikácii podľa § 172 ods. 5 Trestného zákona (t. j. obvinený bol už za taký čin odsúdený) ako znak tzv. kvalifikovanej skutkovej podstaty, ktorý práve s ohľadom na túto skutočnosť páchateľovi takého trestného činu sprísňuje trestnú sadzbu odňatia slobody.

Dikcia (v pôvodnom konaní aplikovaného) § 38 ods. 5 Trestného poriadku (pozn.: po zmene Trestného zákona ide aktuálneho § 38 ods. 3 Trestného zákona aj obsahom v inom znení) súčasne reagovala (v rámci úpravy kritérií trestania/nie právnej kvalifikácie) na opätovné spáchanie zločinu sprísnením základnej trestnej sadzby - zvýšení jej dolnej hranice o polovicu.

Odvolací súd pritom zvrátil rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste v neprospech obvineného práve v dôsledku ním konštatovaného pochybenia v prvostupňovom rozsudku spočívajúcom v tom, že súd I. stupňa pri ukladaní trestu nezohľadnil § 38 ods. 5 Trestného zákona, keď podľa názoru dovolacieho súdu toto ustanovenie zohľadniť mal. Uvedené vyplýva z odôvodnenia rozsudku dovolacieho súdu.

Podľa odôvodnenia rozsudku dovolacieho súdu, súd I. stupňa pri ukladaní trestu odňatia slobody objektívne nezohľadnil skutočnosť, že obvinený už bol v minulosti odsúdený za zločin [§ 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona] rozsudkom Okresného súdu Galanta z 26. novembra 2014, sp. zn. 2T/162/14, právoplatným dňa 26. novembra 2014. V nadväznosti na takto konštatované pochybenie (vychádzajúc zo základnej trestnej sadzby odňatia slobody 10 až 15 rokov) potom dospel k záveru, že pri (podľa neho správnej) aplikácii § 38 ods. 5 Trestného zákona a vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností obvinenému prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody v (sprísnenej) trestnej sadzbe 12 rokov a 6 mesiacov až 15 rokov, v dôsledku čoho súd I. stupňa podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam nebol oprávnený mimoriadne zmierniť obvinenému trest až na 8 rokov odňatia slobody, keď pri možnosti zníženia mu trestu (len o jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby) prichádzalo do úvahy takéto zníženie v minimálnej výmere 8 rokov a 4 mesiacov. Takto formulované pochybenie súdu I. stupňa na základe odvolania prokurátorky potom napravil odvolací súd tým, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám obvinenému uložil trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov po (analogickom) mimoriadnom znížení spodnej hranice upravenej trestnej sadzby stanovenej v § 172 ods. 6, § 38 ods. 5 Trestného zákona, ktorý hodnotil ako za zákonný a primeraný z pohľadu závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj k osobnostným charakteristikám obvineného, možnostiam jeho nápravy a prevýchovy. Z rozsudku súdu I. stupňa vo výroku o vine (z pohľadu spôsobu ustálenia skutku aj jeho právnej

kvalifikácie) vyplýva, že označené predchádzajúce odsúdenie v rámci právnej kvalifikácie skutku založilo zákonný znak tzv. kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 5 Trestného zákona (dikcia „už bol za taký čin odsúdený“). Odvolací súd rozhodujúci o odvolaní obvineného a prokurátora len čo do výroku o treste (výrok o vine bol právoplatný z dôvodu prijatého vyhlásenia obvineného o vine), ale identické predchádzajúce odsúdenie zohľadnil jednak ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 5 Trestného zákona a súčasne aj ako dôvod pre aplikáciu § 38 ods. 5 Trestného zákona (dikcia „opätovné spáchanie zločinu“), v dôsledku čoho pri ukladaní trestu zvyšoval dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu.

Pri absencii iného, než bližšie označeného skoršieho odsúdenia obvineného, ktoré by odôvodňovalo sprísnenie trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona pre opätovne spáchaný zločin, je tak zrejmé, že identické skoršie odsúdenie (pre zločin) bolo obvinenému zohľadnené jednak v rámci (prísnejšej) právnej kvalifikácie, a následne aj prísnejšej trestnej sadzby (podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona), z ktorej odvolací súd vychádzal pri ukladaní konkrétnej výmery trestu odňatia slobody.

Odvolací súd tým, že duplicitne aplikoval tú istú skutočnosť jednak v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty a jednak ako okolnosť umožňujúcu zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu (§ 38 ods. 5 Trestného zákona), porušil tzv. zásadu ne bis in idem upravenú v § 38 ods. 1 Trestného zákona, vylučujúcu okrem iného aj to, aby okolnosti, ktoré sú súčasne zákonnými znakmi či už základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu boli páchatelovi súčasne (a tým duplicitne) zohľadnené aj ako okolnosti odôvodňujúce použitie vyššej trestnej sadzby podľa ďalších sprísňujúcich kritérií trestania.

V konkrétnom prípade odvolací súd zohľadnil identickú okolnosť (identické predchádzajúce odsúdenie obvineného) súčasne ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty, už s ktorou Trestný zákon spája prísnejšiu trestnú sadzbu, a súčasne ako okolnosť, na základe ktorej obvinenému ďalej sprísňoval trest podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, čo je v zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona neprípustné a zásadne zhoršujúce postavenie obvineného pri ukladaní mu trestu za súdennú trestnú činnosť.

Je nepochybné, že odvolací súd napriek uvedeného rovnako ako súd I. stupňa aplikoval na obvineného mimoriadne zmierovacie ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, v dôsledku čoho tak trest, ktorý obvinenému ukladal - hoci vo vyššej výmere než súd I. stupňa (namiesto pôvodných 8 rokov ukladal 9 rokov a 6 mesiacov) - je stále trestom ukladaným pod dolnú hranicu základnej trestnej sadzby (v danom čase) 10 až 15 rokov odňatia slobody.

Súčasne je však zrejmé, a to z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, že dôvodom na sprísnenie obvinenému trestu bol práve nesprávny záver odvolacieho súdu o potrebe aplikovania § 38 ods. 5 Trestného zákona, čím medzi týmto chybným záverom odvolacieho súdu a trestom, ktorý odvolací súd obvinenému ukladal vo vyššej (sprísnenej) výmere než súd I. stupňa, je priama vecná súvislosť (resp. nadväznosť).

Zásadným je tak nesprávny záver odvolacieho súdu o tom, že súd I. stupňa nemohol aplikovať uvedené zmierovacie ustanovenie takým spôsobom, aby obvinenému uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, keď maximálne možné zmiernenie trestu bolo možné z pohľadu výmery na 8 rokov a 4 mesiace odňatia slobody.

Odvolací súd totiž pri ukladaní trest obvinenému vychádzal (nesprávne) z trestnej sadzby 12 rokov a 6 mesiacov až 15 rokov odňatia slobody, namiesto 10 rokov až 15 rokov, ktorá prichádzala do úvahy (bez aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona) pri správnej aplikácii Trestného zákona pri ukladaní trestu.

Konštatované pochybenie odvolacieho súdu spočívajúce v nesprávnej aplikácii § 38 ods. 5 Trestného zákona tak bolo výlučným dôvodom pre sprísnenie obvinenému trestu (keď iný dôvod sprísnenia trestu ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva), a tým z pohľadu § 371 ods. 5 Trestného zákona toto pochybenie zásadným spôsobom ovplyvnilo postavenie obvineného v otázke trestania.

Zistené pochybenie - porušenie zásady ne bis in idem pri ukladaní trestu (porušenie hmotnoprávneho ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona) - pri posudzovaní jeho dôsledkov na postavenie obvineného v danej veci, tak je významne zhoršujúce postavenie obvineného z pohľadu zákonnosti ukladaného trestu a dovolací súd ho hodnotí ako zásadné.

Na uvedenom závere preto nič nemení, že odvolací súd prísnosť trestnej sadzby, ku ktorej (hoci neprávne) dospel (za použitia § 38 ods. 5 Trestného zákona), korigoval aplikáciou mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, v dôsledku čoho obvinenému ukladal trest odňatia slobody pod (ním nesprávne zistenú) dolnú hranicu trestnej sadzby, konkrétne vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov odňatia slobody.

Vo vzťahu k obvineným uvádzaným dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) Trestného poriadku, vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli dovolací súd ku konštatovaniu naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, možno konštatovať, že obvinený dovolaním dosiahol svoj zámer napraviť pochybenie týkajúceho sa výroku o treste v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, keď v ďalšom nebude možné pri ukladaní trestu postupovať aj podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona (resp. aktuálneho § 38 ods. 3 Trestného zákona).

Obvinený nad rámec argumentácie, ktorú dovolací súd posudzoval v rámci dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ani bližšie nekonkretizoval pochybenia týkajúce sa porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], alebo na základe akých skutočností mal byť trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby (keď reálne síce bol uložený mimo sadzby, avšak v jeho prospech v dôsledku mimoriadneho zmiernenia trestu), alebo aby bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa [§ 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku].

Vychádzajúc z § 374 ods. 1 Trestného poriadku je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby dovolaním napádaného rozhodnutia, prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, pričom nie je úlohou dovolacieho súdu si konkrétne vecne nešpecifikované dôvody pri ich absencii domýšľať v rámci vlastnej interpretácie textu dovolania (primerane napr. rozhodnutie ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 518/2019).

* * *

V zmysle § 386 Trestného poriadku, ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera (ods. 1). Súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad (ods. 2).

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Z už vyššie uvedených dôvodov, spravujúc sa vyššie rozvedenými úvahami a s poukazom na citované zákonné ustanovenia, posúdiac dôvodnosť dovolania obvineného I. D., dovolací súd rozhodol tým spôsobom, že vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, že z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 21. marca 2023, sp. zn.

3To/21/2023, bol porušený zákon v § 38 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona v neprospech obvineného; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil označené rozhodnutie, ako aj ďalšie rozhodnutia na neho obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Na podklade už vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu v tomto rozhodnutí tak bude vecou Krajského súdu v Trnave, aby rešpektujúc právne závery vyslovené v tomto rozsudku opätovne rozhodol v otázke trestu obvineného.

V tejto súvislosti dovolací súd len pripomína, že podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil; a podľa § 391 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

* * *

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku, ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na základe dovolania výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Vzhľadom ku skutočnosti, že dovolací súd zrušil týmto rozsudkom výrok o treste odňatia slobody, ktorý obvinený v čase vyhlásenia tohto rozsudku vykonáva, bol povinný podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku súčasne rozhodnúť aj o väzbe obvineného.

K otázke splnenia procesných podmienok k rozhodovaniu o väzbe najvyšší súd uvádza, že obvinený výslovne požiadal o konanie v jeho neprítomnosti, pričom (pôvodne určený) termín verejného zasadnutia bol určený výlučne z dôvodu eventuality potreby výsluchu obvineného k otázke väzby v prípade vyhovenia jeho dovolaniu, pričom dôvod takého jeho výsluchu jeho žiadosťou o konanie v neprítomnosti v zmysle § 72 ods. 3 Trestného poriadku zanikol a preto dovolací súd rozhodoval o väzbe obvineného bez jeho výsluchu na neverejnom zasadnutí s následným verejným vyhlásením rozsudku.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, a ak vzhľadom na osobu obvineného, povahu alebo závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo § 81.

Dôvod preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] je daný vtedy, ak z konania obvineného alebo z ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Vzhľadom na to, že prokurátor a obvinený podali proti rozsudku súdu I. stupňa odvolanie „len“ čo do výroku o treste a najvyšší súd na podklade dovolania obvineného zrušil napadnutý rozsudok dovolacieho súdu, čo znamená, že výrok o vine zostal rozsudkom dovolacieho súdu nedotknutý, teda (relatívne) právoplatný, s dôsledkom vrátenia veci do štádia neukončeného trestného stíhania, ktorého predmetom je výlučne rozhodovanie v otázke trestu. Navyše obvinený sa k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti, kladenej mu za vinu v pôvodnom konaní priznal [urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, t. j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe].

Základná materiálna podmienka väzby - dôvodnosť trestného stíhania v dôsledku vyššie uvedeného je tak bez ďalšieho splnená. U obvineného pritom existujú konkrétne dôvody preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], teda obava, že v prípade prepustenia obvineného z väzby na slobodu, by mohol pokračovať v trestnej činnosti.

Obvinený sa mal stíhanej trestnej činnosti dopúšťať opakovane, dlhší čas, na viacerých osobách, ktoré vyplývajú už z popisu skutkových okolností (opakované zabezpečovanie si metamfetamínu inými od obvineného), čo nasvedčuje tomu, že u obvineného nešlo o ojedinelé, jednorazové zlyhanie, ale o prejav sklonov k páchaniu trestnej činnosti, a hoci sa obvinený vyjadril, že okrem predaja pervitínu mal iný, nie pravidelný príjem z práce na stavbách, avšak išlo len o príjem príležitostný, možno dôvodne predpokladať, že páchaním trestnej činnosti si zadovožoval prostriedky na živobytie a psychoaktívne látky. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu reflektujúcej ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, skutočnosti odôvodňujúce väzobné stíhanie môžu spočívať aj v charaktere, rozsahu a závažnosti trestnej činnosti (primerane napr. rozhodnutia ústavného súdu, sp. zn. III. ÚS 227/2020, III. ÚS 202/2021, I. ÚS 552/2020). Tieto konkrétne skutočnosti potom dôvod tzv. preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] podľa názoru najvyššieho súdu dostatočným spôsobom opodstatňujú.

Bez povšimnutia nemôže zostať 10 predchádzajúcich kolízií obvineného s Trestným zákonom, pričom pre drogovú trestnú činnosť bol viackrát právoplatne odsúdený, a to trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda zo 16. júla 2012, sp. zn. 1T/143/12, právoplatným 31. augusta 2012, trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 22. júla 2013, sp. zn. 3T/98/13, právoplatným 23. augusta 2013 a rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo 16. júla 2014, sp. zn. 1T/197/13, právoplatným 22. júla 2014. Predchádzajúce odsúdenia tak zjavne nemali na obvineného dostatočný výchovný účinok, ktorý by sa prejavil v tom, že by v páchaní úmyselnej trestnej činnosti viac nepokračoval. Súčasne obvinený priznal, že je užívateľom pervitínu a s poukazom na znalcom konštatovanú (znalecký posudok č. I. 94 - 111) závislosť obvineného od psychoaktívnej látky, konkrétne od pervitínu (metamfetamínu), existuje aj naďalej dôvodná obava, že by na slobode pokračoval v páchaní trestnej činnosti minimálne v rozsahu zaobstarávania si drog pre vlastnú potrebu, čo v sebe zahŕňa tak zadovožovanie, ako aj prechovávanie pervitínu do jeho užívania, a tým aj predpoklad pokračovania v trestnej činnosti.

Napokon pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko konania zakladajúceho väzobný dôvod len odhadovať (prognózovať), a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo. Akceptácia takéhoto názoru by zbavovala väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru (primerane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016).

Dovolací súd zároveň skúmal, či by väzbu obvineného nebolo možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 80 ods. 2 tretia veta Trestného poriadku, ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 3 písm. a), c), alebo e), alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 3 alebo podľa § 81 ods. 4, možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že procesné prostriedky, ktorými možno nahradiť väzbu, možno v prípade, ak je skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin, použiť len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Výnimočné okolnosti prípadu sa posudzujú z hľadiska pomerov páchatelia a určitých okolností prípadu.

Dovolací súd poznamenáva, že prepustenie obvineného z väzby alebo jeho ponechanie na slobode nahradením väzby prostriedkom prípustným podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody (§ 80 a § 81 Trestného poriadku), je viazané na spôsobilosť tohto prostriedku (náhrady väzby) zabezpečiť účel väzby, ktorá podlieha individuálnemu posúdeniu.

V posudzovanom prípade dovolací súd z predloženého spisu nezistil také výnimočné okolnosti predpokladané v § 80 ods. 2 tretia veta Trestného poriadku. Pri posudzovaní osoby obvineného je potrebné venovať pozornosť celému jeho predchádzajúcemu životu, jeho veku, recidíve, postoju k spáchanému trestnému činu a podobne.

S poukazom charakter súdnej trestnej činnosti, špeciálnu recidívu drogovej trestnej činnosti u obvineného, aj stav relatívne právoplatného výroku o vine (napriek tomuto rozsudku), kedy naďalej obvinenému hrozí relatívne vysoký trest odňatia slobody, nemožno dospieť k dôvodnosti záveru, že by probačný dohľad alebo obvineným daný písomný sľub predstavovali prostriedky spôsobilé eliminovať hrozbu vyjadrenú existenciou zákonného dôvodu preventívnej väzby u obvineného.

Väzba obvineného nie je v rozpore so zásadami primeranosti, zdržanlivosti a proporcionality a je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a s ohľadom na vyššie uvedené ju aktuálne nemožno nahradiť u obvineného miernejšími alternatívnymi procesnými prostriedkami.

Z týchto dôvodov rozhodol najvyšší súd spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.